

Slovo autora úvodem

Život je náhoda, obyčejnost, je potřeba přežít a aspoň trochu si ho zpříjemnit, když to jde, říkají jedni. Druzí oponují tím, že je to nejkrásnější zkušenost. Vše je tak, jak má být a vlastně se neděje nic zlého, vlastně ani to zlé neexistuje. První se nazývají realisté, druzí ezoterici. No a jak to už v životě bývá, pravda, nebo alespoň to, co se k ní přibližuje, se ukrývá kdesi uprostřed.

Nepříliš dlouhý příběh, nad kterým strávíte svůj čas, popisuje část mých zážitků, myšlenek a tvorbu duchovních zážitků, které se ve skutečnosti nestaly. Velká většina ezoterické scény, kterou jsem osobně nazval Modernetika, což je spojení ezoteriky a moderního okrádání lidí, je sen, divadlo, představení pro lidi, kteří nemají šanci se vyznat v tisících pouček, knižních titulů, které se navzájem svým obsahem rozporují, a tedy v konečném důsledku zjišťujete, že pro jednu jednoduchou věc existuje stovky návodů, kdy každý z nich je, dle autora, jediným správným. Už jen to by mělo být známkou, že něco nefunguje. Ale přesvědčovací schopnosti, či dokonce mediální známost onoho člověka jsou rozhodujícím faktorem pro fakt, že 90 % hledajících bude tápat ještě mnoho dalších let, dokud se zásahem shora nevykotá, nebo osudově neztratí.

Ezoterické působení dnešních samozvaných mistrů a léčitelů je v zásadě stejné, jako u církve. Jde o poměrně jednoduché zastrašování ve smyslu: Nebudeš-li dodržovat pravidla, která Ti uložím, nestaneš se nikdy moudrým a osvíceným. Budeš dál ovcí, která hltá televizní zprávy, a do konce života budeš obyčejným člověkem! A tak se místo otčenášů dočkáme opakování manter, namísto odpustků dostáváme draze zaplacené certifikáty, místo

naslouchajících mistrů tu máme diktující osoby, toužící po slávě a uznání. Nic se nezměnilo, jen forma, obsah nikoliv.

Můj příběh a tato kniha nemá za cíl nikoho konkrétního obvinít, pošpinit a ani zostudit. Je nutno podotknout, že jde o zcela čistě můj pohled, mé zkušenosti tak, jak mnou procházely, jak jsem si je zpětně uvědomil. Za tu dobu mnou bylo spácháno mnoho omylů, které na mých bedrech leží dodnes, a dělám vše pro to, abych je mohl sundat.

Taktéž podotýkám, že všechny věci, které budou popsány, jsem dělal díky vlastním rozhodnutím, neboť jsem byl přesvědčen, že jsou správné a lidstvu, či jednotlivcům, prospěšné. Nikdo mne do ničeho nenutil a i tento text vzniká z jakéhosi neurčitého důvodu obeznámit širší publikum s věcmi, které se dějí za oponou. Ony se totiž nedějí často ze schválnosti, či záměrně (ačkoliv v mnoha případech tomu tak je), ale z důvodu, že lidé, ke kterým přijdete na podobný seminář, tomu skutečně věří. Věří, že mají ony schopnosti a že z dalších svých učedníků dělají stejné mistry, jakými jsou oni. A to často v řádu několika týdnů, či měsíců. Pravdou ovšem je, že tak to není. Ostatně, nikomu nepřijde zvláštní, že jen v naší zemi běhá desetitisíce lidí se všemožnými zasvěceními, certifikáty, schopnostmi, že tito lidé mají napojení na kdejaké bytosti vesmíru, země, vzduchu, a přesto jsme stále nemocní, nešťastní a nevíme, co dělat? Nemělo by to být naopak, když popularita ezoteriky těžce za posledních pár let vzrostla?

I tyto otázky byly a jsou příčinou toho, proč vznikla tato publikace. A i když je malá svým obsahem, věřím, že na konci bude velká svým sdělením.

Knih samotná je tvořena dvěma částmi. Paradoxní na celé věci je to, že delší úsek, tedy zhruba dva roky duchovní praxe, je

popsán stručně a mnohem méně, než část druhá. Ta se zabývá mojí dobrodružnou cestou za poznáním sebe sama a je jakýmsi protipólem dosavadního přehnaného duchovního života, kdy se musíte spolehnout čistě jen na své instinkty a praktické uvažování.

A co na závěr, tedy začátek? Pevně věřím, že můj příběh vezmete nejen jako varování, ale i jako inspiraci pro své životy, neboť není nic důležitějšího než příběh každého z vás. Šťastný a naplněný příběh, který dokážete rozzářit jedině vy. A to svým prostým a obyčejným lidským přístupem, který nám všem byl nadělen, jako nedílná součást života zde, na Zemi. Ano, nejsme jen tělo. Máme v sobě To, co nás přesahuje a vyplňuje každíčkou buňku, atom. Ale to neznamená, že tělo a hmota je jen podružná součást našeho duchovního vývoje. Jsme především lidé. Jsme duch, který má tělo. A duch nebude nosit tělo jen tak pro legraci. Žijeme ve světě, který není jednoduchý, ale budeme-li se řídit poučkami lidí, kteří jsou přesvědčeni o tom, že jsou archanděly ze sedmé dimenze, pak si to nejenže neulehčíme, ale budeme nadále zabředávat do pasti smyšlených světů a schopností, na které nejsme a ani v brzké době nebudeme dostatečně psychicky, ani fyzicky připraveni.

Užívejme si společně každý okamžik na této planetě. Važme si každé vteřiny se svojí milovanou polovičkou, užívejme si každý paprsek slunce. Zpívejme si, malujme, tvořme. Stačí si jen přestat hrát na spasitele světa a začít u sebe. Jednou radostí totiž změníme víc, než tisícem andělských certifikátů.

Michal Černý, leden 2016, Praha

Předmluva

Jiří M. Mašek

Duchovno se pro řadu lidí stane pastí, ze které už nevybřednou. Slepou uličkou, ze které již nedokážou vycouvat. Postupně tak přijdou o své blízké, pak i kamarády, často partnery.. ale pořád jim to není divné. Začnou postupně pohrdat vším, o co so se snaží a pídí ostatní „neduchovní“ lidé. Velmi brzy začnou pohrdat dokonce i samotnými ostatními lidmi. Nevidí už nikoho dalšího, jen sebe, možná svého terapeuta a pár stejně „postižených“.

Vzpomínám. Vzpomínám, jak jsem vlastně vstoupil do duchovních vod.. jak mi tehdejší manželka vysvětlovala některé věci, kýval jsem, že chápu, ale dnes vidím, že jsem nechápal vůbec nic. Často to vidím na ostatních lidech, jak kývají, ale dnes vím, že nechápou vůbec nic.. takže když říkají „ano, vím“, říkám „jasně, ale víš, nevíš vůbec nic“.

Ano, i já tím vším musel projít. Řada z nás vstupuje do duchovních vod prostě proto, že má problém. Problém přijmout svět, jaký je. A je to vlastně ušlechtilé hledání a motivace, aspoň v tom začátku. Do bažin pak logicky padáte zcela nepozorovaně, postupně a za zpěvu andělských chórů, a nadšeného potlesku vašich nových, duchovního kruhu, kde jsou všichni stejně nebo aspoň podobně postiženi, než jste vy.

Zjistil jsem, že čím víc člověk něco dělá ve větších hloučcích, tím je hůře pro něj. A neplatí to zdaleka pouze pro duchovno, ale hodně to pro duchovno platí. Samozřejmě prožitky ze semináře, kde je vás deset, jsou jiné, než kde je vás tisíc. Hledající pak ztrácí identitu, což by nemuselo být špatné, pokud ji zase později najde,

ale v duchovnu ji ztrácí nadlouho a stává se již ne jednotlivcem, ale skupinou, nebo oborem, který ho zaujal. Vždyť EGO je to první, co hodlá na radu vyšinutých duchovních vůdců odložit. Stává se tanečníkem, stává se channelingářem, stává se meditórem, nebo se stává terapeutem a léčitelem nějaké úchvatné kvantové metody, kterou především vymyslel nějaký americký pensionovaný vynálezce.

Ani to by stále ještě nemuselo být špatně, kdyby hledající v tuto chvíli zaměřil veškerou svou pozornost na sebe a uviděl se v novém světle. Začal hledat chyby na sobě. Ale to on ne. Udělá to nejhorsí, co může. Začne hledat chyby na druhých. Protože on už ví a oni ještě ne! A co víc, konečně pochopil, že on je ten vyvolený.

Je to jako kdyby pilot vesnického Aerokolubu, který absolvoval teoretický výcvik a zatím dvakrát letěl jako druhý pilot se svým instruktorem na kluzáku, při svém odletu na dovolenou do Bulharska rozrazil dveře Boeingu, rozrazil oba piloty a do palubního intercomu zahlásil: připoutejte se, já vás teď povozím, hoši!

Já vím, zní to pitomě a neudělá to žádný pilot malého letadla. Přesto to udělá 90% těch, kteří vstoupí do duchovních vod. Je to fenomén, který je jen těžko vysvětlitelný.

Problémem „duchovních lidí“ je to, že přestávají vnímat realitu. Ukazuje se však bohužel, že po nějakých pár letech „práce“ ji přestanou vnímat ještě víc. Realita si to samozřejmě nenechá líbit a snaží se našeho malého úletáře vrátit zpět.

Vše se mu začne bortit. Vztahy, práce, rodinné vazby, kamarádi. Opouští své bývalé koníčky a žije jenom svým novým posláním přesvědčen, že přicházejí potvrzení, že jde správně. Zdraví je to

poslední, co by dotyčný očekával, že se zbortí. Přesto i na něj nakonec dojde.

Pokud by dotyčný měl k dispozici nějakého duchovního učitele, který by zřel jeho příběh, snad by mu naznačil, řekl, nebo ho zlískal zenovou holí, aby se probudil.

Jenže duchovní učitelé se v našich zeměpisných šířkách nenosí, nosí se přednášky a semináře, zpravidla pokaždé s někým jiným, čím více, tím lépe. Nosí se duchovní kruhy a skupiny, kam pravidelně musíte docházet, abyste získali do žil svou novou dávku morfia, abyste mohli přežít další týden, nebo měsíc „v matrixu“.

Také Michal Černý už to objevil. A pochopil, udělal pro svou duchovnost za těch několik minut prozření mnohem víc, než předtím při těch stovkách hodin meditací a seminářů. Možná je to určité memento i pro vás ostatní, kteří jste zatím neprozřeli. O to naléhavěji byste si jeho příběh měli přečíst.

Děkuju, Michale!

Jiří Maria Mašek, 2015

